

Sygn. akt IV Ca 626/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wanda Dumanowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2014 r., w S.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. P.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej nr (...) ulica (...) w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 8 października 2014 r., sygn. akt I C 1401/14

1- oddala apelację;

2- zasądza od powoda Z. P. na rzecz pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) ulica (...) w S. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 626/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w (...) oddalił powództwo Z. P. wobec pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej nr (...) ulica (...) w S. o zapłatę kwoty 576,82 zł wraz z należnościami ubocznymi, przyjmując, iż strona powodowa nie udowodniła roszczenia.

Od tego wyroku apelację wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenia art. 6 kc i 232 kpc. W konkluzji apelacji powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie roszczenia wraz z kosztami za drugą instancję.

Mając na względzie treść art. 505¹³ § 1 kpc Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż Sąd I instancji zebrał cały oferowany przez strony materiał dowodowy i poczynił ustalenia faktyczne na ich podstawie. W ocenie Sądu Okręgowego należy podzielić wnioski wyprowadzone przez Sąd meriti ze zgromadzonych w sprawie dowodów, dodatkowo wskazując, iż zaproponowane przez powoda dokumenty nie mają mocy dowodowej.

Podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 6 kc jest całkowicie bezzasadny. Przepis ten przesądza, iż na stronie, która wywodzi skutki prawne z faktu, spoczywa obowiązek jego udowodnienia. Zasada, skonkretyzowana w art. 6 kc, jest jasna - ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Powyższe oznacza, iż podstawowym obowiązkiem powoda w niniejszej sprawie było wykazanie, iż jego roszczenie jest zasadne. Zatem szczegółowej analizy wymagały przede wszystkim dowody wskazane przez powoda w pozwie. Powód przedstawił jedynie kserokopie faktury z dnia 15 listopada 2010r. i wyciągu z konta. Wskazać przy tym należy, iż nie zostały one potwierdzone za zgodność z oryginałem, zatem nie są dokumentem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Wynika to z tego, że odbitka ksero nie zawiera oryginalnego podpisu wystawcy, który stanowi *conditio sine qua non* istnienia dokumentu. Na odbitce ksero widnieje wprawdzie podpis wystawcy, lecz nie jest to podpis oryginalny, złożony przez podpisującego bezpośrednio na danym dokumencie (w niniejszej sprawie na fakturach i wezwaniach do zapłaty).

Zważyć przy tym należy, iż odpis pisma (a także i załączników) może być sporządzony dowolną techniką (kopia maszynopisu, egzemplarz wydruku komputerowego, kserokopia itp.). Powinien jednak oddawać pełną ich treść, a składający je musi poświadczyć zgodność odpisu z oryginałem (por. K. Knoppek, Wydruk komputerowy jako dowód w procesie cywilnym, PiP 1993, Nr 2, s. 54 oraz K. Knopek, Dokument w procesie cywilnym, PDW Poznań 1993, s. 122). Pośrednio można tu także - z braku wyraźnego w tej mierze unormowania (takiego jak np. w art. 89 § 1 kpc, gdzie mowa zarówno o "wierzytelnym" odpisie, jak i o jego uwierzytelnianiu) - odnieść wskazania zawarte w uchwale SN z 29.3.1994 r. (III CZP 37/94, OSN 1994, Nr 11, poz. 206), że niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest dokumentem. Mieści się ona w stosowanym w Kodeksie postępowania cywilnego pojęciu odpisu (jako odwzorowanie oryginału), jednak poświadczenie jej zgodności z takim oryginałem mieści w sobie jednocześnie oświadczenie strony o istnieniu dokumentu o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Również w wyroku z 6.11.2002 r. (I CKN 1280/00, niepubl.) Sąd Najwyższy odnosząc się do treści art. 128 i 129 kpc ponownie uznał (choć bez przywołania poprzednio powołanego orzeczenia), że: "zwykła odbitka ksero (tj. odbitka niepotwierdzona, niestanowiąca dokumentu) nie może zastąpić dokumentu, na którego bazie powstała. Ustawodawca posługując się pojęciem dokumentu rozumiał przez to oryginał dokumentu. Tam gdzie oryginał może być zastąpiony przez odpis (np. odbitkę ksero), ustawodawca wyraźnie to zaznaczył".

Art. 129 § 2 kpc pozwala na złożenie zamiast oryginału odpisu dokumentu, ale poświadczonego za zgodność z oryginałem przez osoby w nim wskazane.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy prawidłowo wywiódł, iż powód udowodnił istnienie roszczenia, którego dochodził w niniejszej sprawie od pozwanej. Bez znaczenia, zatem pozostają dalsze zarzuty podniesione w apelacji przez powoda.

Bezpodstawny jest zatem również zarzut naruszenia art. 232 kpc. Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wykazał aby Sąd miał obowiązek działać w niniejszej sprawie z urzędu.

Wobec powyższego, na podstawie art. 385 kpc należało orzec jak w sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1, 98 kpc oraz § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002r. o opłatach za czynności radców prawnych (...).